

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lipca 2017 roku, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 4 lipca 2017 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., odmówił H. G. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego, co najmniej 15 - letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Uwzględniono mu 14 lat 6 miesięcy i 22 dni pracy w szczególnych warunkach, nie zaliczając okresu zatrudnienia od 1 czerwca 1984 roku do 30 czerwca 1991 roku w Przedsiębiorstwie (...) w Ł., ulica (...), na stanowisku maszynisty chłodniczego w pełnym wymiarze czasu pracy. W ocenie ZUS wnioskodawca nie udowodnił także stażu ubezpieczeniowego w wymiarze 25 lat.

(decyzja – k. 24 akta ZUS dot. emerytury)

H. G. wniósł odwołanie od powyższej decyzji w dniu 11 sierpnia 2017 roku, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do świadczenia. Podniósł, że organ rentowy w sposób nieuzasadniony nie zaliczył mu do stażu ubezpieczeniowego, okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców, od 3.06.1973 do 24.09.1974 roku. Załączył przy tym dokumenty, potwierdzające prowadzenie przez rodziców gospodarstwa rolnego.

Ponadto wnioskodawca wniósł o uznanie mu, jako pracy w szczególnych warunkach, okresu zatrudnienia na stanowisku maszynisty chłodniczego od 1.06.1984 do 31.12.1997 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. na ulicy (...), później nazwa zakładu to (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Zakłady (...).

(odwołanie – k. 2 – 4)

Decyzją z dnia 22 sierpnia 2017 roku ZUS uznał wnioskodawcy pracę w gospodarstwie rolnym rodziców i stwierdził, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca posiada 25 lat okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym.

decyzja k 24 akt ZUS

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Ponadto, organ rentowy wskazał, iż został spełniony warunek dotyczący 25 lat stażu ubezpieczeniowego. Mimo to, wnioskodawca nie udowodnił stażu pracy, wynoszącego co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach dlatego, w ocenie organu rentowego, odwołanie jest niezasadne.

(odpowiedź na odwołanie – k. 5)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

H. G. urodził się w dniu (...).

W okresie od 1 czerwca 1984 roku do 30 czerwca 1991 roku wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Ł., ulica (...), na stanowisku maszynisty chłodniczego w pełnym wymiarze czasu pracy. W związku ze zmianami ustrojowymi, dotychczasowe Przedsiębiorstwo zostało sprywatyzowane i utworzono w to miejsce min. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Zakłady (...) w Ł.. Siedziba była ta sama, przy ulicy (...).

Od dnia 1 lipca 1991 roku do 31 grudnia 1997 roku wnioskodawca pracował w spółce (...), również na stanowisku maszynisty chłodniczego w pełnym wymiarze godzin.

Za ten okres wnioskodawca otrzymał od pracodawcy świadectwo pracy w szczególnych warunkach, które zostało uwzględnione przez organ rentowy i zaliczono wnioskodawcy powyższy okres do pracy w szczególnych warunkach. W świadectwie wskazano, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku wymienionym w dziale XIV poz. 9 pkt 1

wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31.03.1988 w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

okoliczności bezsporne

W dniu 1 czerwca 1984 roku, gdy zawierano z wnioskodawcą umowę o pracę, wpisano stanowisko mechanika aparatury automatycznej. W dokumentacji osobowo płacowej posługiwano się nazwą stanowiska: elektromechanik aparatury automatycznej, monter aparatury automatycznej, elektromonter, maszynista chłodniczy. Formalnie, na to ostatnie stanowisko, wnioskodawca otrzymał angaż od dnia 17 stycznia 1991 roku.

Dowód: dokumentacja osobowo – płacowa ka 31-43

Wnioskodawca od samego początku, tj. od 1 czerwca 1984 roku, pracował na stanowisku maszynisty chłodniczego. Do jego obowiązków należała obsługa sprężarek amoniakalnych. W zakładzie była hala sprężarek, które tłoczyły amoniak rurociągami do komór chłodniczych. W zakładach mięsnych pomieszczenia musiały być chłodzone i służyły do tego urządzenia amoniakalne. Nie było wówczas pełnej automatyki, a zatem urządzeniami trzeba było sterować ręcznie. Wnioskodawca czuwał, aby proces technologiczny przebiegał prawidłowo, według zaleceń mistrzów danych działów. Praca była na 3 zmiany, na jednej zmianie musiało pracować 2 maszynistów chłodniczych. Hala nie mogła zostać bez obsługi. Jeden z maszynistów opuszczał halę tylko wówczas, gdy doszło do awarii rurociągu i trzeba było ją usunąć. Były tablice, na których wyświetlały się dane o temperaturze w poszczególnych chłodniach, a obok hali sprężarek były zawory sterujące, poprzez które maszyniści chłodniczy regulowali amoniak, wpływający do rurociągów. Na terenie zakładów były dwie mroźnie, w których należało utrzymać temperaturę na poziomie minus 30 stopni. Na hali sprężarek było bardzo głośno i czasem dochodziło do wycieku amoniaku. Wnioskodawca miał ochronne słuchawki. Maszyniści chłodniczy mieli oddzielony od hali sprężarek, przeszklony kantorek, w którym było nieco ciszej i w którym mogli przebywać. Wnioskodawca otrzymywał dodatek pieniężny za pracę w szkodliwych warunkach, jak też dostawał mleko i posiłki regeneracyjne.

Gdy wnioskodawca rozwiązał umowę za porozumieniem stron w Zakładach (...), to został zatrudniony w spółce (...), utworzonej w miejsce sprywatyzowanych Zakładów (...) i robił dokładnie to samo, co wcześniej. Nie zmieniły się również urządzenia – sprężarki.

A. S. (1) pracował w Zakładach (...) od 1978 roku do 2000 roku, przez cały czas jako maszynista chłodni amoniakalnej. Pracował razem z wnioskodawcą w maszynowni i obaj wykonywali takie same prace, związane z obsługą sprężarek amoniakalnych. W świadectwie pracy świadek ma wpisany jako zakład pracy, Zakłady (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, ulica (...) w Ł.. W angażach, świadek miał wpisane stanowiska: monter maszyn i urządzeń, maszynista chłodniczy.

ZUS zaliczył A. S. tę pracę do wcześniejszej emerytury.

G. C. był zastępcą kierownika do spraw technicznych.

Aby pracownik mógł być przeszerogowany do wyższej grupy płacowej zmieniano mu stanowisko pracy, choć w rzeczywistości nie zmieniał się jego zakres obowiązków i charakter pracy.

Dowód: zeznania świadka A. S. (1) k 57, zeznania świadka G. C. k 71 odwrót, przesłuchanie wnioskodawcy k 72 w zw z k 56 odwrót, kopie dokumentów z akt rentowych A. S. k 74-96

G. K. pracowała w Zakładach (...) od 1976 roku, z tym że na produkcji. Pamięta, że był dział mechaników i jak doszło do awarii, to pracownicy szli do tego działu po pomoc. Wnioskodawca pracował w maszynowni, ustawiał temperatury. W maszynowni były sprężarki, które robiły wielki hałas, wręcz huk. Na maszynowni były także rury, wskaźniki, termometry.

Dowód: zeznania świadka G. K. k 57

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 - wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Z kolei art. 184 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, iż emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do art. 32 ust. 1 powołanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Ustęp 2 tego przepisu stanowi natomiast, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Ustęp 4 cytowanego przepisu stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ustępie 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ustępie 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Przywołane przepisy dotychczasowe, to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz.43 z zm.).

W myśl § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ustęp 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W § 3 ustawodawca przyjął, że za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Z kolei § 4 tego rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przedmiotem sporu było udowodnienie przez wnioskodawcę wymaganego okresu - co najmniej 15 lat - pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję uznał, iż H. G. nie udowodnił tej okoliczności. Tym samym organ rentowy zakwestionował okres pracy wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...), jako pracy w szczególnych warunkach.

Natomiast z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie bezsprzecznie wynika, że wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach na stanowisku maszynisty chłodniczego, tj przy bezpośredniej obsłudze stacji sprężarek.

Stanowisko pracy wnioskodawcy odpowiada treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, działu XIV (prace różne) poz. 9.

Jak wykazało postępowanie dowodowe, wnioskodawca pracował w spornym okresie przy bezpośredniej obsłudze sprężarek amoniakalnych, które znajdowały się na specjalnej hali i służyły do wytwarzania chłodu w pomieszczeniach zakładów mięsnych. Była to praca w pełnym wymiarze godzin.

Sąd wskazuje, że nawet, gdyby nie uznano wnioskodawcy okresów zatrudnienia od 1 czerwca 1984 roku, z uwagi na różne nazwy stanowisk pracy, jakie pojawiały się w angażach, to i tak, od 17.01.1991 roku do 30.06.1991 roku (5 miesięcy i 13 dni) wnioskodawca miał w angażu stanowisko „maszynisty chłodniczego”, a ten okres wystarczyłby do 15 lat pracy w szczególnych warunkach. ZUS uwzględnił mu 14 lat 6 miesięcy i 22 dni.

Nie mniej, w ocenie Sądu, należy uznać wnioskodawcy cały sporny okres (7 lat i 1 miesiąc) jako pracę w szczególnych warunkach.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika ubezpieczonego o stwierdzenie odpowiedzialności ZUS za wydanie nieprawidłowej decyzji.

W ocenie Sądu sprawa nie była oczywista i wymagała przeprowadzenia postępowania dowodowego, zwłaszcza z zeznań świadków, aby ustalić, jaką faktycznie pracę wykonywał wnioskodawca w spornym okresie, bowiem z angaży i innej dokumentacji osobowej te okoliczności wprost nie wynikały.

Na podstawie art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jej nabycia. Wnioskodawca ukończył 60 lat w dniu (...).

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2017 roku (wniosek został złożony w dniu 4.07.2017).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 99 w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265) i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, II Oddział w Ł., na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć P.. ZUS, wypożyczając akta rentowe.